

İsmail KARAKURT

ORMAN

Dün olduđum yerde durdum
Denize baktım baktım baktım
Bir göçmen kuş duygusuyla
Ormana dönüp gittim.

Deniz oradaydı
Tek evim, ormanların gölgesi
Kendimle yüzleşmenin ışığı
Bıçağın keskin ucu.

Geri dönülmeyen gökler
Geri verilmeyen şeyler var
Sevdiğinden bir şey taşımak
Bir orman ışığı
Bir baş dönmesi mesela.

Görünmeyen yerlerde açılan
Bir efkâr kanaması var.
Bir korku çiçeđi
Bir dünya dili.

Beklemek, seveni korkutur
Sorgulamak da.
Sürekli bahar deđil ya kalbim
Söndürölür bir âşığın mezarında.

Konuşmanın arasında geçer:
Bizi unutmayınız!
Sevgilinin öpmesi
Ve geçip gitmesi gibi bir şey bu
Bir ormanın ıssızlığıyla.

Toprağın üstü bulut
Issızlığında kaldım ormanın
Sincaplarla, tilkilerle, kirpilerle uyandım
Uyandım bitmemiş bir insanlığa.

Duyulur patladığı göğüslerdeki tüfeğin
Belki sürek avından uyanır insanlık
Belki vazgeçer
Pet şişelere suları doldurmaktan
Belki Gazze'yi bombalamaktan.

Deniz uzakta
Orman havası bir ışık!